

KHÔNG BAO GIỜ QUÊN ANH

• *Đức Minh*

Chị ngồi đó trên một ghế đá đã cũ theo năm tháng, quay hướng ra biển. Chung quanh là những hàng dừa rất thơ mộng. Đáng chị vẫn như ngày nào thanh mảnh, thon gầy nhưng quý phái, vẫn còn đó mái tóc dài búi lên như xưa, nhưng nay đã điểm nhiều sợi bạc cùng thời gian...

Chị ngồi yên lặng, mắt nhìn xa xăm về hướng biển như để gọi nhớ lại những kỷ niệm của ngày nào... Nơi ghế đá này của hàng dừa Bãi Trước, là nơi chị không bao giờ quên. Nơi mà hai trái tim của tình yêu cùng hòa khúc nhạc yêu đương và hạnh phúc nhất. Cho nên mỗi khi có dịp ra Vũng Tàu thăm tôi chị không quên đến đây hóng mát.

Gia đình tôi ở Sài Gòn, nhưng tôi đã theo chồng về xứ biển này đã

hơn mười hai năm trước. Chị tôi là một Nha Sĩ có phòng mạch riêng ở Quận 3 Sài Gòn, và Chị vẫn sống chung với Mẹ tôi, trong căn nhà ngày xưa chị em tôi lớn lên. Bố tôi là người Lính Nhảy Dù và đã hy sinh trên chiến trường Đức Cơ nên chị không muốn lập gia đình. Kể từ khi chị mất đi tình yêu, không có gì để bù đắp cho Chị những mất mát của trái tim ... Và cứ thế, thời gian trôi, chị vẫn ở vậy để dành thời gian săn sóc Mẹ tôi. Và từ khi Mẹ tôi mất độ vài năm nay, thì chị ra đây thường xuyên với gia đình tôi hơn. Tôi hiểu nỗi buồn và cô đơn của chị khi lần lượt từng người thân bỏ chị ra đi.

Nhìn chị ít ai đoán được tuổi chị của đã gần sáu mươi. Thời gian qua nhanh quá, tôi cứ ngỡ như mới ngày nào Những ngày hạnh phúc xưa kia lại bỗng trở về trong tôi....

Nhớ ngày đó chị tôi là một cô gái mới lớn rất đẹp, con trai trong xóm vẫn trồng cây si trước nhà tôi nhiều lắm... Nhưng bản tánh nhút nhát và chăm chỉ học hành của chị đã làm không biết bao nhiêu anh chàng thất vọng vì khó có ai mời được chị tôi đi uống nước ở những nơi quán xá này. Trong xóm cư xá nhà tôi ở, hẳn nhắc đến chị tôi là ai cũng phải khen rằng chị vừa đẹp lại nét na, nhu mì... Cách nhà tôi vài căn có gia đình của ông Thiều Tá, ông làm việc trong Bộ Tổng Tham Mưu Quân Lực VNCH. Gia đình ông có nhiều con, nhưng tôi không biết ông có bao nhiêu người? Thỉnh thoảng tôi vẫn thấy có một anh con trai lớn, tướng cao gầy, mặt mũi sáng sủa. Mỗi lần gặp người lớn trong xóm anh vẫn thường gật đầu chào, nên làm bọn trẻ chúng tôi chú ý. Có những lần chúng tôi chơi kéo co hay nhảy dây, cò cò, thì anh vẫn dừng lại xem và mỉm cười thân thiện với chúng tôi. Có một hôm anh đang nhìn đám trẻ chúng tôi nô đùa thì chị tôi cũng từ trong nhà ra gọi tôi về ăn cơm. Tôi để ý thấy anh nhìn chị với ánh mắt thân thiện, làm chị tôi ngượng đỏ cả mặt, tuy đang mãi chơi nhưng tôi cũng bắt gặp được khuôn mặt của chị lúc đó. Và thời gian sau, của những lần anh nhờ tôi mang tặng hay cho Chị mượn những cuốn sách, tôi vẫn hay lờm anh vì phải dừng cuộc chơi với các bạn trong cư xá.

Một lần, chúng tôi phải dậy sớm đi lễ nhà thờ, khi đi ngang qua nhà anh, tôi thấy chị nhìn vào, tôi hỏi chị:

- Chị quen với anh con bác Thiều tá rồi à?

Chị khẽ mỉm cười và gật đầu:

- Uh.

Rồi sau đó, chị cho tôi biết, Chị biết anh lâu rồi, từ những năm đầu Trung Học Đệ nhất cấp. Nhưng nay anh đã vào học Trường TSQ Việt Nam ở tận mãi Vũng Tàu. Ba anh trước đây cũng là một cựu TSQ. Ngày xưa ông phục vụ trong binh chủng Mũ xanh Thủy Quân Lục Chiến, ông bị thương và được chuyển về làm việc tại Bộ Tổng Tham Mưu. Gia đình anh gốc Đà Nẵng. Mẹ anh nghe đâu đã mất trong khi sinh đứa em trai út của anh. Anh còn nhớ cái hôm đau buồn ấy... Mẹ anh hấp hối trong bệnh viện nhưng chỉ có anh và hai đứa em nhỏ bên cạnh bà thôi, vì ba anh đã không về kịp khi đơn vị của ông đang trong cuộc hành quân. Anh nói rất thương Mẹ nên không bao giờ quên được cái ngày ấy....

Tôi nghe chị kể thật nhiều và bỗng cảm mến anh hơn ... Tôi nhớ một hôm phát hiện ra cuốn lưu bút của tôi bị rách bìa (tôi xem như là báu vật) buồn quá, không biết làm sao, tôi đành đem cuốn sách đến nhờ anh dán hộ. Anh đã vui vẻ giúp tôi. Từ đó tôi đã không còn nhìn anh mắt thiện cảm nữa, mà ngược lại tôi luôn thấy anh có một nụ cười rất dễ mến. Dần dần Mẹ tôi cũng nhìn ra điều đó, nên Mẹ không còn xét nét nhìn anh như xưa.

Bẵng đi một thời gian dài, tôi không thấy anh nữa. Tôi không dám hỏi chuyện người lớn, nhưng tôi thấy chị lúc này hay ngồi một mình, ít cười hơn... Có lẽ chị đang nhớ và nghĩ về anh.

Sau này tôi được biết, anh đã ra trường TSQ Vũng Tàu và đang tiếp tục theo học hai năm ở Trường Đại Học CTCT Đà Lạt .

Rồi thời gian trôi. Một hôm tin vui đến bất ngờ với chị. Gia đình anh nhận được Giấy mời của Trường Đại Học Chiến Tranh Chính Trị Đà Lạt, mời tham dự Lễ gắn Alpha của khóa anh, và ba anh đã sang xin phép mẹ tôi cho chị được cùng đi với gia đình lên Đà Lạt (tôi may mắn được chị xin phép cho theo). Gặp lại anh trong Quân Phục của người SVSQ hôm nay, trông anh chững chạc và oai hùng. Và lần đầu tiên, tôi biết Chợ Đà Lạt, biết Hồ Xuân Hương, biết nhà thờ có con Gà ở tận tháp cao, những con đường dốc cao với những hoa anh đào khoe sắc, những hàng thông đứng im lìm, và gia đình còn được nghe anh kể thêm những huấn luyện gian khổ qua gần 2 tháng thử thách ban đầu ở Quân trường đào tạo Sĩ Quan, anh và các bạn cùng khoá đón nhận, trước khi mang chiếc Alpha trên vai, để trở

thành Người SVSQ của Trường Đại Học CTCT Đà Lạt ... Tôi quay sang chị và thấy chị nhìn anh thật hãnh diện, nụ cười thật tươi trên đôi môi đỏ hồng như cánh hoa, và làn da trắng mịn hôm nay được phớt chút ánh hồng. Nhìn anh và chị thật đẹp đôi.

Thời gian sau anh có về lại SG một vài lần khi anh có phép. Lúc này gia đình tôi đã đón nhận anh như một người thân trong gia đình, nhất là với tôi, cô em tinh quái.

Hai năm sau, chị tôi cho biết anh đã ra trường, người Sĩ Quan trẻ, nhận được lệnh về trình diện phục vụ ở Sư đoàn 1 Bộ Binh, trú đóng nơi vùng giới tuyến Quảng Trị.

Kể đó, những lá thư đều đặn của anh vẫn gửi về cho Chị tôi ở Sài Gòn.

Thế rồi, vào năm 1972, khi chiến tranh trở nên khốc liệt hơn trên khắp các mặt trận. Riêng chị vẫn cuộc sống thật bình yên giữa Sài Gòn phố thị, vẫn dẫu đi nỗi niềm riêng để không làm sòn lòng người trai nơi chiến địa. Chị hứa sẽ chờ anh cho đến ngày anh về và sẽ tổ chức đám cưới. Đó là điều cả anh và chị đều mong đợi.

Nhưng ngày ấy sẽ không bao giờ có được, vì anh đã nằm xuống trong một cuộc giao tranh khốc liệt ở chiến trường địa đầu giới tuyến Quảng Trị.

Để hôm nay, anh đã trở lại SG bên chị, bên gia đình trong chiếc hòm thiếc phủ cờ Tổ Quốc.

Một ngày buồn đau thương nơi Nghĩa trang Quân Đội Biên Hoà.

Gia đình anh và gia đình tôi có mặt đầy đủ trong buổi lễ tiễn đưa anh. Chị mặc chiếc áo dài lụa trắng, ánh mắt chị như dán vào chiếc hòm mang thân xác anh, chị vẫn đứng thẳng, hiên ngang trước nghịch cảnh, cho dù trong lòng chị đau như ai cắt. Tiếng kèn tiễn biệt vang lên và phút mặc niệm để đưa tiễn Anh về miền đất lạnh ... Một người Sĩ quan QL/VNCH, đã anh dũng chiến đấu, không quản ngại hy sinh mạng sống mình để bảo vệ tổ Quốc.

Sau đó, người Sĩ Quan từng sự tang lễ đến trao cho gia đình anh lá cờ Tổ Quốc đã được xếp lại gọn gàng, trong đó cũng có những kỷ vật còn lại của anh như chiếc đồng hồ đeo tay, chiếc nhẫn khóa của Trường ĐH/CTCT Đà Lạt và một lá thư của anh chưa kịp gửi về cho Chị. Nhận thư bắt chợt chị run lên và bật khóc nức nở. Tôi thoáng

thấy ba anh lúc này cũng bật khóc. Tôi thì thắm trong lòng tôi với anh... “Vĩnh biệt anh. Người anh đáng kính”.

Tôi thương chị tôi bao nhiêu thì tôi cũng dành cho anh tình cảm như thế.

Ôi chiến tranh! Chiến tranh tàn khốc quá... Để biết bao nhiêu người như anh. Và bao nhiêu người như chị? Những chuyện tình trong mùa ly loạn giữa quê hương. Họ chỉ ước ao một hạnh phúc bé nhỏ, tầm thường thôi mà sao chiến tranh lại nở rộ đi của họ? Để người còn, kẻ mất.

Sau này, tôi được chị cho xem lá thư anh viết cho chị.

Quảng Trị ... Ngày ... tháng ... năm 1971.

Em yêu dấu.

Chiều nay, đơn vị anh dừng quân bên cánh rừng của núi đồi Trường Sơn dài hun hút. Sự im lặng của rừng già trong vắng chiều đang dần xuống, chỉ còn nghe tiếng lao xao của lá, tiếng đập cánh bay đi của một loài chim rừng. Đơn vị anh đang chờ một chuyện gì đó sẽ đến, ngay cả lúc này, đêm nay, hay sáng sớm mai.... Những chuyện của chiến tranh và thế hệ bọn anh đang nhập cuộc.

Anh muốn viết cho em thật nhiều, kể cho em nghe về những gì đang đến với người lính nơi trận tuyến. Bên bước đường hành quân rày đây mai đó, anh nhớ em nhưng vẫn chưa có dịp để lấy Ba lô làm bàn, viết đôi hàng gửi về em yêu.

Anh nhớ về em thật nhiều, những kỷ niệm chầm phá của tháng ngày dài yêu nhau.

Anh nhớ về những ngày tháng bình yên ở trường Mẹ TSQ Vũng Tàu, ngày hai buổi cấp sách đến lớp với bạn bè. Nhớ về những hai năm được đào tạo ở Quân Trường Đại Học CTCT Đà Lạt, của người SVSQ, ở đồi 4648 xứ của sương mù ...

Nhất là, anh nhớ có lần em đổi Mẹ, đón xe đò một mình từ SG xuống Vũng Tàu thăm anh. Anh ngạc nhiên, vì không biết trước, khi loa phóng thanh Liên đoàn TSQ gọi ngay tên và lớp học của mình, đến vườn tao ngộ để gặp người nhà ... Khi anh nhận ra em, niềm vui như oà vỡ.

Rồi anh đưa em đi dạo biển chiều nơi hàng dừa Bãi Trước, gió

thối nhẹ trên mái tóc dài của em, phảng phất mùi hương thơm của tóc con gái. Em biết không? mùi hương ấy đã quấn lấy cả cuộc đời anh vẩn vương cho đến bây giờ, để lúc nào anh cũng phải nhớ đến cô Nha sĩ ở Sài Gòn. Nhớ bước chân em phải vội vàng trở về lại SG trên chuyến xe cuối cùng. Còn anh trở về Trường mang theo những ray rút nhớ thương ...

Em yêu.

Đừng lo cho anh nghe em, hãy cố gắng giữ gìn sức khỏe để còn chu toàn bổn phận với Mẹ và với những bệnh nhân của em, còn một bệnh nhân nữa là anh đó... cũng cần đến bàn tay xinh xắn của cô Nha sĩ dễ thương của anh. Rồi sẽ có một ngày anh về... Cái ngày về đó anh chưa biết trước, nhưng anh hằng mong đợi. Có thể là ngày mai, mà cũng có thể...

Em yêu,

Trong chiến tranh, người Lính không ai biết ngày mai sẽ như thế nào?

Nhưng anh nguyện sẽ mãi yêu em và cho dù có thế nào hay trong hoàn cảnh nào Anh vẫn ở bên em.

Đức Minh

Tác giả: Huyền Đô, Cựu Học Sinh Trường Quốc Gia Nghĩa Tử Việt Nam Cộng Hoà.

Thi bắn cung

Người Ả rập đặt quả táo lên đầu 1 cô gái xinh đẹp, lùi xa 100m, giương cung. Mũi tên lao đi vun vút, bửa đôi quả táo. Anh ta nói: "I'm Sinbad".

Người Anh đặt quả chanh lên đầu 1 cô gái xinh đẹp khác, lùi xa 150m, giương cung. Mũi tên lao đi vun vút, xuyên qua quả chanh. Anh ta nói: "I'm Robin Hood".

Người cuối cùng Việt Nam, nhìn hai đối thủ đầy khinh bỉ. Anh ta đặt 1 trái sori lên đầu cô gái xinh đẹp nhất, lùi xa 200m, giương cung. Mũi tên lao đi vun vút. Anh ta nói: "I'm ...Sorry".